

(565 г.); а *Теодора* била прогласена за светица (св. Теодора). Следъ известенъ периодъ отъ години престолътъ мина въ ръцетѣ на императори благосклонни къмъ гърцитѣ, които не само покровителствуваха гръцкия елементъ, но и систематически почнаха да елинизиратъ другитѣ народности, докато не остана въ Цариградъ никакъвъ римлянинъ, макаръ поданицитѣ на империята да се наричаха *ромей*.

Вжтрешната политика на новитѣ Византийски императори бѣше: да погърчва другитѣ народности, а външната политика — да настроява славянскитѣ племена едно срещу друго. Въ изпълнение на тая политика императоръ *Ираклий* повика сърбитѣ отъ сегашна *Силезия* въ първата половина на VII вѣкъ и имъ позволи да се заселятъ въ областта на западъ отъ рѣкитѣ *Ибъръ* и *Колобара* съ известни задължения: да се съобразяватъ съ политиката на правителството му. Не мина много време и се разбра, че тая политика се заключава въ разширяване на сърбитѣ на изтокъ и югъ за смѣтка на българитѣ и то даже съ съдействието на гърцитѣ. Затова именно винаги сърбитѣ сж намирали подкрепата на гърцитѣ, щомъ се е касало да заематъ български земи.

Винаги гръко-сърбската политика е била задружна противъ българитѣ. Даже когато последнитѣ сж били въ съюзъ съ гърцитѣ, пакъ сж били измамвани отъ тѣхъ въ полза на сърбитѣ. Такъвъ е случая въ 1330 гъд. при сръбско-българската война. Тогавашниятъ гръцки императоръ *Андроникъ* си далъ съгласието на българския царь *Михаилъ* да завземе земитѣ, които сърбитѣ му отнели. Билъ сключенъ и съюзъ. Българската войска била концентрирана при Кюстендилъ (Велбждъ). Сърбитѣ изпратили делегати до българския царь да му съобщятъ, че тѣ желаели мирно да се разреши спора и предложили да се заведатъ преговори. Нашитѣ имъ повѣрвали. А целта на сърбитѣ била, да спечелятъ време до пристигането на тѣхнитѣ